

племе изобщо е приело по всека вѣроятностъ отъ послѣднитѣ тия турски особици, които забѣлѣзваме въ *неговитѣ прави и езикъ*. Гилфердингъ счита за *турски* не само почетната титла *тарханъ*, но и личнитѣ имена на разнитѣ български велможи, воеводи въ VII. и IX. вѣкъ. (р. 20). Той е тъй увѣренъ въ това, щото не счита за нужно, да разисква особено етимологията имъ. Само пакѣмъ, като говори за Симеона, забѣлѣзва, че голѣма частъ отъ имената на Симеоновитѣ войводи, Алобоготуръ, Кавканъ, Мармай, Калутерканъ, Сигрица или Сигричъ, Кинияъ, Имникъ или Миникъ, *Ἰντζβελια*, Сурсубулъ, носятъ още характеръ чуждъ на славянскитѣ звукове и при това се опитва, да даде тукъ-тамъ обяснения. *Кавканъ* споредъ Гилфердинга е хаганъ, *Калутерканъ* е Калу-Тарханъ;¹⁾ въ *Алобоготуръ* се слуша ясно турско батыръ. На друго мѣсто (р. 118) намираме съвсѣмъ изолирана частична етимология на *Сурсубулъ* и *Ἰντζβελια* отъ *булъ* или *буля*, споредъ Гилфердинга — сѣщо като тарханъ нѣкаква турска титла. (Ср. у Менандра Диза-булъ, име на единъ турски ханъ). Сурсубулъ е *Сурсу-булъ*²⁾, *Ἰντζβελια* (у Константина Багренородни явна грѣшка намѣсто *Ἰντζβελια*) = *Ии-буля*. Какво значи обаче Сурсу и Иц — Гилфердингъ не казва. Само за *боларинъ* той по-нататѣкъ се пита, да ли не е турскъ *бул-ларъ* (мнж. ч. отъ булъ). Въ *личнитѣ имена*, на прабългаритѣ Гилфердингъ прямо вижда потвърждение на това, че българитѣ, които завоювахъ Мизия, сѣ се подложили извѣстно врѣме на *турско влияние*.

Има факти обаче, които говорятъ въ полза на едно ранно *славянско* влияние, не само у дунавскитѣ българи, но и у волжско-камскитѣ. Царятъ на послѣднитѣ се наричалъ *Малекъ-ел-саклабъ*, самитѣ тѣ, споредъ арабитѣ, се казвали смѣсъ отъ турски и славянски племена (р. 26). Въ полза на славянското влияние говори и едно отъ имената на древнитѣ български царе: *Гостунъ* (стр. 21), може би славянинъ. Обаче тия чужди елементи не сѣ били въ състояние да измѣнятъ основната *фино-урайска* стихия на прабългаритѣ, както се доказва отъ извѣстни именникъ на българскитѣ царе, издаденъ отъ Попова.

Убѣденъ а priori въ финския произходъ на прабългаритѣ, Гилфердингъ съ ревностъ се залавя, да обясни тъмнитѣ думи въ именника съ помощта на *свъръменния* маджарски рѣчникъ, като излиза отъ прѣдположението, че тѣ не сѣ нищо друго освѣнъ специални названия на извѣстни години. Тукъ той изхожда отъ формулата *стѣхъ бехти* въ послѣсловieto на Тудора Черноризеца Доксовъ: сей же Бористъ. Болгари крестилъ естъ в лѣто стѣхъ бехти (вж. по-горѣ при Савельева) и прѣдполага, че подъ

¹⁾ Ср. Тарханъ въ Βουλᾶς ταρχάνος (у Конст. Багрянородни); таа турска титла срѣщаме още у Менандра, който разказва, че турскиятъ хаганъ, който живѣлъ въ сѣрѣдъ Азия въ планината Ектаъ (златна гора) билъ отпратилъ въ 569 г. при византийския пратеникъ Зе-марха нѣкого си Тагма, по звание Тарханъ (ἄρχων δε Ταρχάν). р. 118 заб. Въ името на българския началникъ *Воритаханъ*, който посрѣдствалъ св. Климента, Ангелара и Наума, Гилфердингъ съглежда очевидно ханъ, защото дѣян Борита-ханъ. — Титлата *Конар-тикинъ* (у К. Багр. ὁ κοναρτικίνος) му е съвсѣмъ тъмна (Гилф. пише Коварти-кинъ) р. 118. Сѣщо така не знае да обясни той и *σιντζѣ*, р. 80. заб. 2.

²⁾ На друго мѣсто (р. 112) Гилф. пише Сурсу-булъ.